

II OSK 2126/13 - Wyrok

Data orzeczenia	2015-04-08
Data wpływu	2013-08-23
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny
Sędziowie	Elżbieta Kremer /przewodniczący/ Mariola Kowalska Wojciech Mazur /sprawozdawca/
Symbol z opisem	6135 Odpady
Hasła tematyczne	Odpady
Sygn. powiązane	IV SA/Wa 1167/12
Skarżony organ	Inspektor Ochrony Środowiska
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną
Powołane przepisy	Dz.U. 2007 nr 124 poz 859; art. 26 ust. 2; Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów. Dz.U.U.E.L 2006 nr 190 poz 1; art. 18, art. 63 ust. 2 i 5; Rozporządzenie (WE) NR 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Elżbieta Kremer Sędziowie Sędzia NSA Wojciech Mazur (spr.) Sędzia del. WSA Mariola Kowalska Protokolant starszy inspektor sądowy Wioletta Lasota po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej sprawy ze skargi kasacyjnej A.S. i M.M. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2013 r. sygn. akt IV SA/Wa 1167/12 w sprawie ze skargi A.S. i M.M. na decyzję Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia [...] marca 2012 r. nr [...] w przedmiocie nałożenia obowiązku zagospodarowania odpadów oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1167/12 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę A.S. i M.M. na decyzję Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia [...] marca 2012 r. nr [...] w przedmiocie nałożenia obowiązku zagospodarowania odpadów.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji przedstawił następujący stan faktyczny i prawny sprawy.

Decyzją z dnia [...] marca 2012 r. Główny Inspektor Ochrony Środowiska w Warszawie utrzymał w mocy decyzję własną z dnia [...] maja 2011 r. nakładającą na M.M. i A.S. obowiązek zagospodarowania odpadów w postaci zużytych wykładzin na terenie kraju, nielegalnie wysłanych z Holandii do Polski. W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że w dniu 15 września 2009r. podczas kontroli drogowej funkcjonariusze Izby Celnej w Rzepinie ujawnili nielegalny przywóz z Holandii do Polski odpadów w postaci zużytych wykładzin. Inspektor z Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska przeprowadził oględziny przedmiotowych wykładzin, stwierdzając zabrudzenia, zanieczyszczenie wykładzin piaskiem, zniszczenia które uniemożliwiały wykorzystanie przedmiotowego towaru bezpośrednio, zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem. Na tej podstawie WIOŚ zakwalifikował przedmiotowe wykładziny do kategorii odpadu o kodzie B3030 zgodnie z załącznikiem III A do rozporządzenia nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z dnia 12 lipca 2006 r. ze zm.). Główny Inspektor Ochrony Środowiska w dniu 26 maja 2009 r. wszczął postępowanie administracyjne, w sprawie nielegalnego przemieszczania odpadów do Polski. W dniu 13 sierpnia 2009 r., poinformował holenderską agencję SenterNovem (obecnie Agentchap NL), właściwą dla kraju

wysyłki o stwierdzonym nielegalnym przemieszczaniu odpadów, a postanowieniem z dnia [...] września 2009 r. wezwał [...] B.V. do realizacji powrotnego wywozu odpadów do kraju wysyłki. W dniu 16 listopada 2009 r. właściwy urząd wysyłki, tj. SenterNovem przesłał informację do Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, że wyraża zgodę na zaproponowane warunki powrotnego wywozu odpadów, na podstawie Załącznika nr VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006.

Pismem z dnia 29 lipca 2010 r. właściwy urząd kraju wysyłki Agentschap NL poinformował Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, że odmawia odbioru przedmiotowych odpadów i zwrócił się z prośbą o wycofanie wniosku o podjęcie działań mających na celu odebranie przedmiotowych odpadów przez podmiot odpowiedzialny za ich nielegalne przemieszczanie. Właściwy organ kraju wysyłki powołał się na treść art. 63 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 (zgodnie z którym w przypadku gdy art. 63 zawiera odesłanie do przepisów tytułu II w związku z odpadami wyszczególnionymi w załączniku III, nie stosuje się przepisów art. 3 ust. 2, art. 4 akapit drugi pkt 5 oraz art. 6, 11, 23, 24, 25 i 31. W związku z tym w przypadku nielegalnego przemieszczania odpadów wymienionych w załączniku III do rozporządzenia 1013/2006 nie ma zastosowania m.in. procedura powrotnego wywozu odpadów do kraju wysyłki). Z uwagi na to, że firma [...] B.V. [...] nie dokonała wywozu odpadów, a właściwy organ kraju wysyłki Agentschap NL wycofał się z wcześniejszych ustaleń dotyczących zapewnienia powrotnego wywozu odpadów do Holandii, Główny Inspektor Ochrony Środowiska wydał decyzję administracyjną, w której nałożył obowiązek zagospodarowania odpadów o kodzie 20 01 11 w postaci: zużytych wykładzin podłogowych na ich odbiorcę, tj. [...] S.C. z siedzibą w Częstochowie. Decyzja ta nie weszła do obrotu, wobec tego w dniu [...] maja 2011 r. organ ten wydał decyzję administracyjną, w której zobowiązał M.M. oraz A.S. do zagospodarowania odpadów na terenie kraju.

Po ponownym rozpatrzeniu spraw Główny Inspektor Ochrony Środowiska decyzją z dnia [...] marca 2012 r. utrzymał w mocy decyzję własną z dnia [...] maja 2011 r. wskazując, że podjął próby zwrotu odpadów do Holandii, uzyskując początkowo zgodę właściwego urzędu wysyłki, tj. SenterNovem (obecnie Agentchap NL). Jednak po otrzymaniu pisma z urzędu w Holandii, zawierającego odmowę zorganizowania powrotnego wywozu odpadów do Holandii, obowiązany był zobowiązać odbiorcę odpadów, na podstawie przepisu art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. Nr 124 poz. 859 ze zm.), do zagospodarowania przedmiotowych odpadów na terenie kraju. Wskazano, że organ wydając decyzję o zagospodarowaniu przedmiotowych odpadów na terenie kraju, nie działał na podstawie uznania, ale wyłącznie w oparciu o przepisy prawa.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na powyższą decyzję wnieśli M.M. i A.S., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika. Zaskarżonej decyzji zarzucili:

- błąd w ustaleniach faktycznych leżący u podstawy zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie, iż wykładziny (dywany) to nielegalnie wysłane z Holandii do Polski odpady podlegające procedurze uprzedniego zgłoszenia i uzyskania zgody, podczas gdy przedmiotowe wykładziny stanowią odpad obojętny nie powodujący zanieczyszczenia środowiska lub zagrożenia dla ludzi;

- naruszenie przepisów rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów poprzez zastosowanie załącznika III tzw. "zielonej listy odpadów" i uznanie, iż przedmiotowe odpady stanowią odpady zakwalifikowane - jako wystarczająco zwiększające ryzyko związane z odpadami - by uznać je za odpowiednie do poddania procedurze pisemnego zgłoszenia i zgody wzięwszy pod uwagę właściwości odpadów niebezpiecznych wymienionych w załączniku III do Dyrektywy Rady

91/689 EWG a także uznania, iż nie zachodzi możliwość odzysku odpadów w sposób racjonalnie ekologiczny;

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 3 pkt. 1 w związku z art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2010 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 185, poz. 1243 ze zm.) poprzez ich niezastosowanie i uznanie przedmiotowych wykładzin za odpady podlegające procedurze uzyskania zezwolenia i zgody na ich międzynarodowe przemieszczanie.

Podnosząc powyższe zarzuty wniesiono o uchylenie decyzji w całości, zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych oraz dopuszczenie dowodu z dokumentu ekspertyzy oceny jakości wykładziny podłogowej z dnia 10 maja 2009 r.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że ustalenia poczynione przez organy są nieprawidłowe. Na wniosek skarżących w dniu 20 maja 2009 r. została przesłana do oceny w Laboratorium Metrologii Włókienniczej Instytutu Inżynierii Tekstyliów Materiałów Polimerowych w Bielsku-Białej próbka włókninowa wykładziny podłogowej pochodząca z dostawy od holenderskiej firmy [...] B.V. Uwzględnienie przez organy prowadzące postępowanie administracyjne uzyskanych z ekspertyzy wniosków mogłoby doprowadzić do, rozbieżnych z aktualnymi, ustaleń faktycznych. W ekspertyzie ustalono, że zbadane próbki materiału stanowią odpady obojętne i po procesie oczyszczenia nadają się do dalszego użytkowania. Tym samym odpad nie oddziałuje negatywnie na środowisko. Skarżący, mając na uwadze powyższe, a także fakt niedokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w oparciu o niekompletny materiał dowodowy uznali, że postępowanie wyjaśniające w tej sprawie nie zostało należycie przeprowadzone.

W odpowiedzi na skargę Główny Inspektor Ochrony Środowiska wniósł o jej oddalenie podtrzymując argumentację zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lutego 2013 r. oddalił skargę. Sąd I instancji wskazał, iż w niniejszej sprawie przede wszystkim wymagało oceny, czy zebrany materiał dowodowy dawał podstawę do uznania wykładzin w ilości 15000 m² za odpad nielegalnie wysłany z Holandii do Polski i tym samym, czy słusznie nałożono na odbiorców odpadów obowiązek ich zagospodarowania. Zgodnie z art. 63 ust. 2 Rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r., w sprawie przemieszczania odpadów do dnia 31 grudnia 2012 r., wszelkie przemieszczenia kierowane do Polski odpadów, wyszczególnionych w załączniku III do tego rozporządzenia przeznaczonych do odzysku, podlegają procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody. Bezspornym jest, że przemieszczenie dokonane w niniejszej sprawie zostało zrealizowane bez wcześniejszego zgłoszenia właściwemu organowi, wobec tego na podstawie art. 2 pkt 35 a rozporządzenia 1013/2006 trafnie zostało zakwalifikowane jako nielegalne. W ocenie Sądu I instancji, organy prawidłowo zakwalifikowały przewożone wykładziny jako odpad o kodzie (EWC) 20 01 11 w postaci zużytych wykładzin podłogowych, odpady z tzw. "zielonej listy" o kodzie B3030. Jak wynika z akt sprawy (m.in. notatki pracowników Izby Celnej w Rzepinie z dnia 15 maja 2009 r.) przewożone kawałki wykładziny o różnych rozmiarach i różnych kolorach nosiły ślady użytkowania, były pobrudzone. Ponadto stwierdzono, że część z nich była pocięta, porozrywana lub uszkodzona w inny sposób. Wobec tego bezspornie stanowiły odpad. Sąd I instancji stwierdził, że bez znaczenia dla kwalifikacji przedmiotowych wykładzin jako odpadu jest przedłożona przez pełnomocnika ekspertyza oceny jakości wykładzin podłogowych, choćby z tego względu, że ekspertyza ta nie została dokonana z próbek wykładzin, o których mowa w niniejszej sprawie. Ponadto podążając tokiem rozumowania skarżących, żaden przedmiot nie mógłby zostać uznany za odpad, ponieważ po odpowiedniej naprawie, wyczyszczeniu, odświeżeniu, mechanicznej obróbce itp., mógłby zostać dalej wykorzystywany zgodnie ze swoim przeznaczeniem. O kwalifikacji przewożonych

przedmiotów decyduje stan, w jakim się znajdują się w chwili wwożenia. Przepisy prawa nie nakazują organom wyspecjalizowanym w sprawach ochrony środowiska przeprowadzania skomplikowanych analiz czy badań laboratoryjnych przed zakwalifikowaniem danego przedmiotu jako odpadu. Sąd wskazał ponadto, że z akt sprawy wynika, że w piśmie z dnia 15 czerwca 2009 r. organ wyjaśnił skarżącemu, kiedy sprowadzane z terenu Unii Europejskiej wykładziny będą stanowiły odpad. Nadawcą odpadów w niniejszej sprawie była firma [...] BV z siedzibą w Holandii. Zgodnie z art. 26 pkt 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów, po bezskutecznym upływie terminu wskazanego w postanowieniu, o którym mowa w art. 25 ust. 1, Główny Inspektor Ochrony Środowiska w drodze decyzji nakazuje odbiorcy odpadów odesłanie ich do kraju wysyłki albo określa sposób gospodarowania tymi odpadami na terenie kraju - jeżeli za nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi wysyłający odpady sprowadzone nielegalnie spoza terenu kraju. Sąd I instancji stwierdził, że organy orzekające w niniejszej sprawie bezskutecznie podejmowały czynności polegające na zwrocie odpadów do nadawcy w Holandii. Z akt administracyjnych sprawy wynika, że Główny Inspektor Ochrony Środowiska poinformował holenderską agencję SenterNovem (później Agentchap NL) o stwierdzonym nielegalnym przemieszczeniu odpadów. Holenderski organ wyraził początkowo zgodę na powrót odpadów do kraju wysyłki, jednak w dniu 29 lipca 2010 r. poinformował GIOŚ, że odmawia odbioru przedmiotowych odpadów i zwrócił się z prośbą o wycofanie wniosku o podjęcie działań mających na celu odebranie wykładzin. Powołał się przy tym na art. 63 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów. Sąd I instancji podzielił stanowisko organów, że Główny Inspektor Ochrony Środowiska nie miał instrumentów prawnych do podjęcia jakichkolwiek działań gwarantujących zwrot odpadów. Trafnie organ wskazał, że zastosowanie procedury powrotnego wywozu odpadów do kraju wysyłki przewiduje tylko art. 24 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, natomiast art. 63 ust. 5 ww. rozporządzenia wyłącza zastosowanie tego przepisu w przypadku nielegalnego przywozu odpadów wyszczególnionych w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 (inne niż niebezpieczne), kod odpadów B3030 do kraju, w którym obowiązuje okres przejściowy. Polska była objęta okresem przejściowym do dnia 31 grudnia 2012 r., wobec tego przemieszczenia kierowane do Polski odpadów, wyszczególnionych w załączniku III do wspomnianego rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 przeznaczonych do odzysku, podlegały procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody. Skoro w niniejszej sprawie holenderski organ odmówił przyjęcie odpadów, Główny Inspektor Ochrony Środowiska obowiązany był zastosować art. 26 ust. 2 ustawy o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów i zobowiązać odbiorcę odpadów do ich zagospodarowania na terenie kraju nawet wówczas, gdy za nielegalne przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi wysyłający. Trafnie przy tym organy przyjęły, że odpowiedzialny za nielegalne przemieszczanie odpadów jest nadawca. Podjęte w sprawie na podstawie przepisów wspólnotowych starania mające na celu zwrot odpadów do nadawcy nie odniosły skutku, wobec tego obowiązek zagospodarowania odpadów w postaci zużytych wykładzin, na podstawie obowiązujących przepisów musiał zostać nałożony na podmiot będący ich odbiorcą. Sąd zaznaczył, że uprzednia decyzja z dnia [...] września 2010 r. nakładająca obowiązek zagospodarowania na ich odbiorcę - [...] S.C. z siedzibą w Częstochowie nie weszła do obrotu, nie tylko ze względu na jej niedoręczenie, ale również skierowanie jej do niewłaściwego podmiotu – spółki cywilnej, zamiast jej współników. W ocenie Sądu I instancji zaskarżona decyzja wydana w sprawie nie narusza obowiązującego prawa. Zawiera wskazanie elementów, które organ uznał za udowodnione, jest w sposób prawidłowy uzasadniona. Sąd nie stwierdził także naruszenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego przy jej podjęciu. Sąd nie stwierdził nadto takiego naruszenia prawa materialnego, które powodowałoby konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji, działając na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, dalej jako: p.p.s.a.), oddalił skargę.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku złożyli M.M. i A.S. reprezentowani przez adwokata.

Wyrok zaskarżono w całości zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 26 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów i uznanie, iż odbiorcy odpadów winni zagospodarować przedmiotowe odpady w postaci wykładziny podłogowej na terenie kraju, pomimo iż za nielegalne przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi wysyłający i to na nim spoczywa obowiązek wywiezienia odpadów do Holandii jako kraju wysyłki.

Wskazując na powyższy zarzut wniesiono o uwzględnienie skargi kasacyjnej i uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu do ponownego rozpoznania na zasadzie art. 185 p.p.s.a.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej powtórzono argumentację podnoszoną na wcześniejszym etapie postępowania.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw.

Stosownie do treści art. 183 § 1 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej z urzędu biorąc pod uwagę jedynie nieważność postępowania.

Wobec tego, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 p.p.s.a., a nadto nie zachodzi również żadna z przesłanek, o których mowa w art. 189 p.p.s.a., które Naczelny Sąd Administracyjny rozważa z urzędu dokonując kontroli zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu I instancji, Naczelny Sąd Administracyjny dokonał kontroli zaskarżonego wyroku w zakresie wyznaczonym podstawami skargi kasacyjnej.

W tym kontekście zwrócić należy uwagę, że w skardze kasacyjnej nie zawarto zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a oparto ją wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego. Oznacza to, że skarżący kasacyjnie nie kwestionuje ustaleń faktycznych, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku Sądu I instancji. Tym samym Naczelny Sąd Administracyjny związany był tymi ustaleniami w tym znaczeniu, że przyjęty w zaskarżonym wyroku stan faktyczny musi być uwzględniony przez Naczelny Sąd Administracyjny przy dokonywaniu oceny zasadności zarzutów odnoszących się do naruszenia prawa materialnego. Ma to o tyle istotne znaczenie, bowiem wskazać należy, że wobec braku podniesienia w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, kwestionowanie przyjętych kwalifikacji przewożonych wykładzin jako odpad o kodzie EWC 200111 w postaci zużytych wykładzin podłogowych za odpad z tzw. "zielonej listy" o kodzie B3030 i pominięcie przez organy i Sąd I instancji ekspertyzy z dnia 20 maja 2009 r. wykonanej przez Laboratorium Metrologii Włókienniczej Instytutu Inżynierii Tekstyliów Materiałów Polimerowych w Bielsku-Białej, należało uznać za niezasadne.

Wobec powyższego kwestią sporną jest zastosowanie w niniejszej sprawie art. 26 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów.

Naczelny Sąd Administracyjny orzekający w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone przez skarżony organ i zaakceptowane przez Sąd I instancji, iż podmiotem odpowiedzialnym za przedmiotowe nielegalne przemieszczenie odpadów był niewątpliwie [...] B.V., a więc podmiot wysyłający te odpady, którego siedziba mieści się w Holandii. Był on zobowiązany do

uzyskania na owo przemieszczenie stosownej zgody oraz do dokonania uprzedniego zgłoszenia. Jakkolwiek bowiem odpady i ich mieszaniny wyszczególnione w zał. III (lista zielona) oraz IIIA rozporządzenia (WE) 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14.06.2006 r. przemieszczane do odzysku, podlegają procedurze informowania w trybie określonym w art. 18 tego rozporządzenia, to jednak Polska do dnia 31 grudnia 2012 r. wynegocjowała sobie w Traktacie Akcesyjnym odstępstwo od tej zasady, zapisane w art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1013/2006. W Polsce okresowo obowiązuje zatem procedura uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody, wyrażanej w formie zezwolenia przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska. Wysyłający wskazane odpady w dniu 15 września 2009 r. nie mógł zatem ich przemieszczać, a odbiorca odpadów nie mógł ich przyjmować i przetwarzać, bez wymaganego zgłoszenia i w jego następstwie uzyskania stosownego zezwolenia, wydawanego dla wysyłającego odpady. Podkreślić należy, iż Główny Inspektor Ochrony Środowiska w dniu 26 maja 2009 r. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie nielegalnego przemieszczania odpadów do Polski. W dniu 13 sierpnia 2009 r. poinformował holenderską agencję SenterNovem (obecnie Agentchap NL), właściwą dla kraju wysyłki, o stwierdzonym nielegalnym przemieszczaniu odpadów, a postanowieniem z dnia 24 września 2009 r. wezwał [...] B.V. do realizacji powrotnego wywozu odpadów do kraju wysyłki. W dniu 16 listopada 2009 r. właściwy urząd wysyłki, tj. SenterNovem przesłał informację do Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, że wyraża zgodę na zaproponowane warunki powrotnego wywozu odpadów, na podstawie Załącznika nr VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006. Pismem z dnia 29 lipca 2010 r. właściwy urząd kraju wysyłki Agentschap NL poinformował Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, że odmawia odbioru przedmiotowych odpadów i zwrócił się z prośbą o wycofanie wniosku o podjęcie działań mających na celu odebranie przedmiotowych odpadów przez podmiot odpowiedzialny za ich nielegalne przemieszczanie. Właściwy organ kraju wysyłki powołał się na treść art. 63 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 (zgodnie z którym w przypadku gdy art. 63 zawiera odesłanie do przepisów tytułu II w związku z odpadami wyszczególnionymi w załączniku III, nie stosuje się przepisów art. 3 ust. 2, art. 4 akapit drugi pkt 5 oraz art. 6, 11, 23, 24, 25 i 31. W związku z tym w przypadku nielegalnego przemieszczania odpadów wymienionych w załączniku III do rozporządzenia 1013/2006 nie ma zastosowania m.in. procedura powrotnego wywozu odpadów do kraju wysyłki). Z uwagi na to, że firma [...] B.V. [...] nie dokonała wywozu odpadów, a właściwy organ kraju wysyłki Agentschap NL wycofał się z wcześniejszych ustaleń dotyczących zapewnienia powrotnego wywozu odpadów do Holandii, Główny Inspektor Ochrony Środowiska zobowiązany był stosowną decyzją uregulować kwestię zagospodarowania tego odpadu w Polsce, w związku z brakiem możliwości odesłania go do kraju pochodzenia. Wydanie zatem przedmiotowej, kwestionowanej decyzji stało się konieczne. Wobec powyższego należy w pełni zaakceptować stanowisko Sądu I instancji, że trafnie wskazał GIOŚ w zaskarżonej decyzji, iż nie było podstaw do zwrotu tych odpadów do kraju wysyłki. Taką ewentualność, m.in. odnośnie do nielegalnej wysyłki odpadów stanowiących tworzywa sztuczne o kodzie B3030 znajdujących się w załączniku III A, wykluczył art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) Nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14.06.2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów. W tej sytuacji powstała konieczność zobowiązania odbiorcy do ich zagospodarowania na terenie kraju, zgodnie z art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów. Temu też celowi służyła zaskarżona decyzja.

Z tego względu Naczelny Sąd Administracyjny orzekający w niniejszej sprawie podziela stanowisko Sądu I instancji, iż zaskarżona decyzja nie narusza obowiązującego prawa i jest odpowiednio uzasadniona.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Naczelny Sąd Administracyjny orzekł o oddaleniu skargi kasacyjnej na podstawie art. 184 p.p.s.a.